

Nagyböjt I. Vasárnapja – 2013. február 17. – C év

Az egyszeri fának volt egy kisfiú barátja. A fiú mindennap meglátogatta. Összegyűjtötte a leveleket, koszorút font belőle, és az erdő királyának képzelte magát. Fölmászott a vastag törzsön, és boldogan hintázott az ágakon. Fogyasztott a fa gyümölcséből és vidáman szórakozott tovább. A fiú szívének minden melegével szerette a fát. A fa is nagyon boldog volt. Az idő azonban visszatartatlanul haladt, és a kisfiú növekedett.

Amikor a kisfiú egészen megnőtt, a fa gyakrabban maradt magára. Egy szép napon a fiúcska meglátogatta a fát, és az így szólt hozzá:

- Gyere közelebb, mássz fel rám és tornásszál ágaimon, egyél gyümölcsömből, játsszál, szórakozz árnyékomban, és legyél boldog.

- A fáramászáshoz már nagy vagyok, és ott nehezen tudnék már játszani – mondta a fiú. Szeretnék egy pár holmit venni magamnak, hogy élvezzem az életet. Pénzre van szükségem! Tudnál nekem pénzt adni?

- Nagyon sajnálom – válaszolt a fa –, nekem nincs pénzem. Csak leveleim vannak és gyümölcsöm. Szedjél magadnak, amennyit akarsz, menj be a városba és add el. Így lesz pénzed, és boldog lehetsz. A fiú felmászott a fára, leszedte az összes gyümölcsöt és elvitte.

A fiú sokáig elmaradt, nem jött el látogatóba... és a fa nagyon szomorú lett. Egy szép napon a fiú ismét megjelent, és a fa megremegett örömeiben:

- Gyere közelebb hozzám, mássz fel és szórakozz ágaim között, és légy boldog!

- Nagyon elfoglalt vagyok, és nincs egyáltalán időm szórakozásra – válaszolt a fiú. Szeretnék magamnak egy házat, ahol meg tudnám magam húzni. Meg szeretnék nőszülni és gyermekeket nevelni, amit ház nélkül nem tudok megtenni. Tudsz-e adni nekem egy házat?

- Nekem nincs házam – válaszolt a fa. Azonban vágatsz magadnak rólam annyi ágat, hogy házat építhess. Biztosan boldog leszel majd.

A fiú tényleg vágott annyi ágat a fáról, amiből házat tudott magának építeni. És a fa boldog volt. A fiú ismét sokáig elmaradt. Amikor hosszú idő után megjelent, a fa olyan boldog volt, hogy alig tudott szóhoz jutni.

- Gyere közelembé és játsszál – szólt félénken a fa.

- Már öreg vagyok és fáradt a játékhoz. Szeretnék inkább egy csónakot építeni magamnak, hogy elevezhessek a messze távolba. Tudnál adni nekem egy hajót?

- Vágd ki a törzsemet, építs magadnak csónakot, és legyél boldog!

A fiú levágta a fa törzsét, elvitte, csónakot épített magának, és boldogan elevezett. A fa boldog lett most is... de nem egészen. Sok idő után a fiú még visszatért egyszer.

- Nagyon sajnálom, fiam, már nincsen gyümölcsöm, hogy szedhess, nem tudok neked semmit sem adni!

- A fogaim már nagyon gyengék, nem tudnám megrágni a gyümölcsöt - mondta a fiú.

- Ágaim nincsenek már – folytatta a fa -, nem tudsz már hintázni sem rajtam.

- A hintázáshoz is öreg vagyok már – válaszolt a fiú.

- Törzsem is neked adtam, nem tudsz rám felmászni.

- A fáramászáshoz beteg vagyok már - mondta szomorúan a fiú. Nincsenek már nagy igényeim Csak egy nyugodt helyre vágyom, hogy leülhessek, mert nagyon fáradt vagyok.

- Jól van – mondta a fa, és kihúzta magát. Egy öreg tuskó teljesen elegendő, hogy valaki leüljön és kipihenje magát. Gyere közelebb fiam, ülj le és pihend ki magad!

A fiú leült. És a fa boldog volt.

Mekkora tragédiák forrása lehet az, ha az ember az ajándék mögött már nem látja meg az ajándékozót! Amikor a kapott, birtokolt és élvezett anyagi javak fontosabbá válnak, mint az a személy, akinek köszönhetjük. Amikor a közös életből visszaélés lesz. Gyakorlatilag ez történik minden bűnben: az ember úgy használja, úgy éli meg az Istentől kapott javakat, képességeket, lehetőségeket, hogy semmibe veszi annak akaratát, akitől ezeket kapta. Megtagadva a szeretetet önzővé válik, és visszaél azzal a kapcsolattal, azzal az ajándékkal, amit Istentől kap. Ezzel pont a lényegét veszíti el, ami pedig valójában boldoggá tenné: az Isten szeretetében való megmaradást, az ajándékozó iránti hálás örömet.

Az olvasmányban egy olyan ősi szokásról olvashatunk, ami Izrael fiait mindig emlékeztette, kinek is köszönhetik, hogy letelepedhettek az Ígéret Földjén és élvezhetik annak javait. A föld terméséből áldozatként Jeruzsálembe vitt felajánlások mindig ráirányították a figyelmet az ajándékozóra. A lemondás, amit ezek az áldozatok jelentettek, valójában annak hálás és örömteli elismerése volt az emberek részéről, hogy mindent Istennek köszönhetnek, s a Tőle kapott ajándékokat neki tetszően, vele való közösségben akarják felhasználni. A jeruzsálemi templomba vitt áldozatok és az Isten előtti hódolat annak elismerése is volt, hogy az életük, jólétük továbbra is Isten kezében van, és ha róla megfélemeznek, akkor mindent elveszíthetnek.

A sátáni kísértésekben, amiket Jézus elszenvedett a pusztában (és amelyeket minden ember elszenved), éppen ez a félrevezető szándék jelenik meg: élj vissza annak szeretetével, Aki Fiának nevez téged, Akitől mindent kaptál! Úgy használd, birtokold a tőle kapott értékeket, hogy semmibe vedd az Ő akaratát, vagyis a Vele való kapcsolatot! Hiszen Isten Fia vagy, ugyebár! Akkor van csodatévő hatalmad! Változtasd hát kenyérré a követ, ha egyszer neked az esne jól! Akkor is, ha ő másra adta ezt a képességet! Isten Fia vagy, nemde bár! Akkor vigyázni fog rád, nem engedi, hogy megsérülj! Hát vedd le magad a templom párkányáról! Próbáld ki, hogy akkor is vigyáz-e rád, amikor éppen olyasmit csinálsz, ami az Ő akarata ellen való! És igen! Biztosak lehetünk benne, hogy Jézus kenyérré tudta volna változtatni a követ. Nem zuhant volna a halálba, ha leugrik a magasból. Mint ahogy nekünk is mindig lehetőségünk van megtenni azt, amire a Kísértő biztat, anélkül, hogy Atyánk ezt megakadályozná. Csakhogy a küldetés, amiért az Atya elküldte szent Fiát a földre, alapjaiban hiúsult volna meg, ha Jézus enged a kísértéseknek. A lényeg, az Atyával való szeretetkapcsolat gyökerében sérült volna meg. Mint ahogyan ez történik a mi bűneinkben is. A harmadik kísértés arra is rávilágít, hogy az Isten akaratából való kiszakadás, a Vele való kapcsolat megtagadása nem jelentene igazi szabadságot az embernek, független uralmat önmaga és az Istentől kapott világ felett. Nem! Egy másik függés lépne a helyébe, egy szörnyű és pusztító rabság felvállalása: a Sátán uralmának elismerése magunk fölött. A Sátán lelepleződik a harmadik kísértésben, mint ahogy előbb-utóbb lelepleződik a bukott ember előtt is, aki fölött a bűnben való megátalkodottság miatt már érvényesül az uralma. Bizony nem a mi életünkről, szabadságunkról, boldogságunkról van itt szó! Amint megszűnünk az Atya gyermekei lenni, máris reális veszély, hogy a Sátán rabjai legyünk!

A Nagyböjti szent időben a lemondások, az áldozatvállalások a keresztény ember részéről akkor nyernek igazi tartalmat, értelmet, ha az Ajándékozóra és az Ő akaratára való mélyebb odafigyelést segítik. Ha megtapasztaljuk a böjt által, hogy tényleg nem az anyagi javak birtoklása és élvezete jelenti legfőbb örömünket, hanem az Istennel való közösség megélése, az Ő szándékainak tettekre váltása a mindennapokban. Vagyis ha olyasmit igyekszünk háttérbe szorítani az életünkben, ami eltávolít Istentől, ami eltereli a figyelmünket Róla. Ha pedig elbukunk a kísértésben – hiszen mi nem tudunk annyira szilárdan ellenállni a bűnnek, mint Jézus tette – akkor rátámaszkodhatunk éppen arra a hűségre és tökéletes szeretetre, amit az Egyszülött Fiú tanúsított Atyjával szemben. Az Ő mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig megnyilvánuló engedelmissége érdemelte ki számunkra az újrakezdés

lehetőségét minden elesésünk után. Ő az a nagylelkű fa, akihez mindig visszamehetünk, még ha sokszorosan visszaéltünk is szeretetével és odaadásával. Azonban vigyázzunk, a kegyelem ideje nem végtelen! Vissza kell találnunk hozzá és helyre kell állítanunk a kapcsolatunkat Vele addig, amíg a végső számonkérés be nem következik, mert bármelyik pillanatban beigazolódhat rajtunk a hamvazáskor elhangzó figyelmeztetés: „Emlékezz ember: porból vagy és porrá leszel!”